

Κερκύρας Νεκτάριος: «Καλούμαστε να παλέψουμε και να λάβουμε την μεταμορφωτική εμπειρία της χάριτος»

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων](#)

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος λειτούργησε και ομίλησε στον Ιερό Ναό Υπεραγίας Θεοτόκου Οδηγήτριας στο γραφικό χωριό του Πέλεκα της Μέσης Κέρκυρας την Κυριακή της Τυρινής, 22 Φεβρουαρίου 2026.

Στην εν λόγω ενορία εφημέριος επί πολλά έτη είναι ο Πρωτοπρεσβύτερος Χαράλαμπος Παντελιός ο οποίος αγωνίζεται με πνευματικό ζήλο για την πνευματική ανάπτυξη της.

Κατά την ομιλία του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος, απευθυνόμενος στο πυκνό εκκλησίαμα, επικεντρώθηκε σε κεντρικά δύο ζητήματα.

Αρχικά αναφέρθηκε στο νόημα της σημερινής Κυριακής, της επωνομαζομένης «Κυριακής του χαμένου Παραδείσου» και εν συνεχεία εστίασε σε τέσσερις βασικές προϋποθέσεις κατά τους Αγίους Πατέρες για να εισέλθουμε στο στάδιο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής.

Η Αγία μας Εκκλησία τις περιόδους γύρω από τις μεγάλες εορτές μάς εισαγάγει με τις νηστείες σε ένα ιδιαίτερο πνεύμα, το οποίο μας οδηγεί στο κέντρο της ζωής μας που είναι ο ίδιος ο Κύριός μας, ο Ιησούς Χριστός, κατά το Παύλειο, «ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. 2,20). Ο άνθρωπος δεν είναι αυθύπαρκτος, αλλά αποζητά και βρίσκει το Χριστό παντού στη ζωή του καθώς διήλθε όλα τα στάδια της ενσάρκου Οικονομίας για να θεραπεύσει «τὴν καταφθαρεῖσαν» ανθρώπινη φύση και να επέλθει ἔτσι ἡ αποκατάσταση τῆς προπτωτικῆς κοινωνίας ἀγάπης τοῦ ἀνθρώπου με τὸ Θεό.

Την Κυριακή «του χαμένου Παράδεισου» ἡ Αγία μας Εκκλησία μάς υπενθυμίζει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐνὸς ζούσε σε πλήρη κοινωνία με τὸν Θεόν και γεύοταν τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης Του, μετὰ τὴν πτώση ἐπῆλθε μία κατάσταση ψεύδους, υποκρισίας και ἀνελευθερίας. Ὁ Υἱός και Λόγος τοῦ

Θεού εναθρόπησε ώστε να μάς ανακαλέσει από αυτήν τη φθορά και να μάς δώσει να κατανοήσουμε την αφθαρσία με την οποία μάς δημιούργησε ο Θεός.

Στην υμνολογία της σημερινής ημέρας αναφέρεται γλαφυρά πώς ο Αδάμ μετά την έξοδο του «εκάθισεν άπέναντι τοῦ Παραδείσου, καὶ ... θρηνῶν ὠδύρετο» και εἶπε «Οἴμοι», δηλαδή «αλίμονό μου», που από οικήτωρ του Παραδείσου κατάντησε άποικος. Όμως, αυτή την κατάσταση έχουμε τη δυνατότητα να την αποτινάξουμε και να μπούμε ξανά μέσα σε αυτό το πνεύμα της κοινωνίας του Θεού, στην κατάσταση του Παραδείσου, στην αληθινή κοινωνία. Όμως, χρειάζεται ο άνθρωπος να απαλλαχθεί από την εμπαθή κατάσταση που τον κρατά δέσμιο ώστε να μεταμορφωθεί και να βιώσει τη θεία πραγματικότητα όπως ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης που έγιναν μάρτυρες της αποκαλύψεως της θείας δόξης στο Όρος Θαβώρ και εξεφώνησαν «Κύριε, καλόν ἔστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι» (Μτ. 17, 4). Παρά τη συνεχώς μεταλλασσόμενη πολύβουη κοινωνία στην οποία ζούμε, της στείρας πληροφορίας, της τεχνοκρατίας, του ψεύδους και της ακαθαρσίας έχουμε τη δυνατότητα να τρωθούμε από την αγάπη του Θεού, να παραμερίσουμε όλα αυτά και να προσεγγίσουμε την αγάπη του ιδίου του Θεού ζώντας αυτές τις καταστάσεις των Αγίων μας.

Όπως λεν οι Άγιοι Πατέρες «τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἠνέωκτο». Όπως το στάδιο που δέχεται μέσα τους αγωνιστές για να αθληθούν, έτσι και εμείς οι Χριστιανοί καλούμαστε, όσοι ελεύθερα επιθυμούμε, να παλέψουμε και να λάβουμε αυτήν την μεταμορφωτική εμπειρία της χάριτος που θεραπεύει τον πάσχοντα άνθρωπο. Έτσι, θα εορτάσουμε και εμείς το υπέρτατο γεγονός της Αναστάσεως του Κυρίου μας αντιλαμβανόμενοι το αληθινό νόημα της εν Χριστώ ζωής αντί να μεταφράζουμε την Ανάσταση ως μία εορταστική συνεστίαση στο πασχαλινό τραπέζι.

Προκειμένου να εισέλθουμε σε αυτό το στάδιο της Αγίας και Μεγάλης Σαρακοστής οι Άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας θέτουν ορισμένα προαπαιτούμενα. Το πρώτο είναι η συγχώρηση ως προϋπόθεση για να συγχωρεθούμε και εμείς. Διαφορετικά, θα παραμείνουμε στη σκληροκαρδία μας έως το τέλος της ζωής μας. Χωρίς τη μίμηση του Κυρίου μας με τη συχώρηση του πλησίον αλλά και των εχθρών μας είναι αδύνατον να ζήσουμε την ανακαίνιση του εαυτού μας και να οδηγηθούμε σε μία νέα σχέση αγάπης με το Θεό.

Δεύτερον, η νηστεία δεν είναι απλώς αλλαγή τροφών ούτε εξωτερική συνήθεια, αλλά εκούσια στέρηση και απλότητα ζωής. Καλούμαστε να

αποβάσουμε τα περιττά, ώστε να αισθανθούμε την ανάγκη και τον πόνο του άλλου ανθρώπου. Ό,τι έχουμε είναι δωρεά του Θεού και δεν μας ανήκει, αλλά μάς εμπιστεύεται για να το διαχειριζόμαστε και να το αντιπροσφέρουμε δια της ελεημοσύνης στους εμπερίστατους μαθαίνοντας έτσι έμπρακτα την αγάπη.

Τρίτον, η νηστεία δεν πρέπει να γίνεται με φαρισαϊκή επίδειξη και υποκρισία αλλά με ταπείνωση και εσωτερικότητα. Ο Χριστός καλεί να αγωνιζόμαστε κρυφά, με χαρά και απλότητα, ώστε η νηστεία να γίνεται υπόθεση της καρδιάς και όχι των εντυπώσεων.

Τέταρτον, η Αγίας μας Εκκλησία μάς προτρέπει να προσευχηθούμε ταπεινά και μυστικώς στο ταμείο μας, γονατίζοντας, παρακαλώντας και συνομιλώντας με τον Θεόν. Έτσι, αυτές οι πνευματικές πράξεις αποτελούν την αρχή μιας σταδιακής ανόδου και εσωτερικής καλλιέργειας. Μιας πορείας αναβάσεως που μάς οδηγεί βήμα-βήμα έως τη χαρά της Αγίας Αναστάσεως.

Στο τέλος, ο Σεβασμιώτατος εξέφρασε τη χαρά του που λειτούργησε και επικοινωνήσε με τους πιστούς στο παραδοσιακό χωριό του Πέλεκα, ενώ ικέτευσε το Θεό να ευλογεί άπαντες ώστε να διέλθουμε το στάδιο της Αγίας Τεσσαρακοστής κατανοώντας ο καθένας τι σημαίνει η αλλοίωση της εν Χριστώ ζωής.

